

Pintér Ferenc (* 1909 – † 1989) pedagógus, karnagy, a kulturális élet szervezője

A Diószegi Alapiskola igazgatója, a Vox Humana kórus karnagya, 1909. június 24-én született Pereszlényben (Preseľany). Iskoláit Ipolyságon végzi, majd amikor 1927-ben, Pozsonyban megnyílik az első és egyetlen magyar nyelvű tanítóképző, felvételt kéri, hogy teljesülhessen gyermekkori álma: tanító lehessen.

Pintér Ferenc a Párkány melletti Libádon (Lubá) kezdi meg pedagógusi pályáját. Nagy lelkesedéssel lát munkához. Az igazgatói tevékenysége mellett iskolai és felnőtt kórust alapít, szindarabokat tanít be, népművelő előadásokat tart, közben kántori teendőket is végez. 1940-ben a szomszédos nagyközségbe, Kőhidgyarmatra (Kamenný Most) helyezik. Itt is szervezi a kulturális életet, kántorkodik egész bevonulásáig.

A háború befejezése után megszűnnek a magyar iskolák, nincs állása, a helyi állami birtokon végez könyvelői munkát.

1949-ben váratlan megbízást kap az iskolaügyi minisztériumtól, hogy Ipolyságon szervezze meg a magyar nyelvű oktatás megindítását. A munka sikerrel jár, és ő lesz az iskola igazgatója egészen 1956-ig, amikor is áthelyezését kéri Diószegre, követve leányát, ki ide jött férjhez.

Ipolyságon az iskola mellett a Csemadok alapítótagja is. Kórusai vannak, szindaraboknál működik közre, tanácsaival látja el a környező falvak kulturális életét szervező lelkes embereket.

Diószegen is már az első évben létrehozza az iskolai kórust, amely fennállásának 30 esztendeje alatt számos helyi, járási, kerületi, országos, és magyarországi fellépésen öregbítette az iskola hírnevét. A nagy kórus mellett mindig volt egy könnyebben mozgatható „kis-kórus” is, mellyel a hazai-üzemi rendezvényeken, gyűléseken, házasságkötéseken, névadók alkalmából léptek fel.

Az énekkar mellett sok szólóénekesessel is foglalkozott, felkészítve őket a különböző énekművekre. (Frantáné Pethő Edit, Halásné Scsibrányi Marika...). Több szindarab betanításánál segédkezett, a zenés betétdalokat betanította és zongorán kísérte. Ismert volt az iskola táncsoportja is, melynek zenei kíséretét szintén ő biztosította.

Amikor 1956-ban Diószegre került, csak az alsó osztályoknak volt önálló épületük, az is két helyen (német iskola és a mai óvoda helyén). A többi, közel 260 tanuló a falu különböző pontjain kapott elhelyezést (rég posta, kultúrház, Wollner-épület). Ez a szétszórtság rendkívüli erőfeszítést követelt a pedagógusoktól és az igazgatóságtól egyaránt. Ilyen állapotok mellett kerül az iskola élére 1957-ben, amikor a volt igazgató, Harmath Imre Nádszegre távozik.

1959-ben végre elkészül az új iskola, melyben a magyar osztályok a 2. emeleten kapnak elhelyezést. Az alsó osztályok csak a következő évben, 1960-ban nyertek elhelyezést az Ábrahám úti épületben.

1970-ben, az iskola megalakulásának 20. évfordulója alkalmából rendezett ünnepi műsorban fellép a Csehszlovákiai Magyar Tanítók Központi Énekkara is, melynek egyik alapítója, és 15 éven át leányával együtt tagja volt Pintér Ferenc is.

1969. október 10-én a helyi Csemadok alapszervezete mellett alakult meg a már fentebb említett Vox Humana vegyeskar. Rendszeres gyakorlással a Vox Humana színvonala egyre emelkedett. Rangos fellépések következtek otthon és Magyarországon is. A Kodály Napok keretében rendezett minősítési versenyben három ízben nyert aranykoszorút az énekkar.

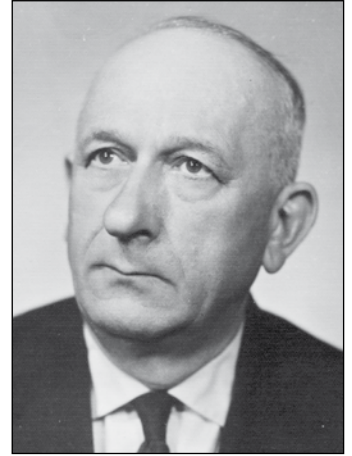
Pintér Ferenc a hazai kórusok mellett még két énekkart vezetett - avizkeleti Harmonia kórust és a királyfai női kart.

Diószegre való érkezésekor átlép a Csemadok helyi szervezetébe, melynek több éven át vezetőségi tagja. Részt vesz mindennemű kulturális munkában, a Kodály Napokat előkészítő szakbizottság tagjaként tanácsokkal, kottával látja el a kórusokat, szólóénekeseket.

A Pozsonyi Népművelési Intézet (Osvetový ústav) zenei szakbizottságának tagja, melynek keretében több éven át karvezetői tanfolyamokat vezet. Szakpedagógusként módszertani segédkönyveket szerkeszt és tankönyveket ír az alapiskolák részére.

Sokrétű pedagógiai és kulturális tevékenységéért elismerésben részesül helyi, járási, kerületi és országos szinten. Megkapja a Példás tanító, az Erdemes tanító és A kultúra érdemes dolgozója miniszteri kitüntetések.

A sikerek eléréséhez azonban szüksége volt egy biztos családi háttérre, melyet megértő felesége biztosított számára, ki maga is pedagógusi családból származott, így tudta, milyen egy elhivatott tanító élete.

A róla kialakított kép azonban nem lenne teljes, ha nem említenénk meg a zene melletti másik nagy szenvedélyét: a horgászatot. Nagy elfoglaltsága mellett is talált időt arra, néha csak késő este, hogy öreg mopedjén elinduljon, ha csak pár órára is a gurabi vagy pusztafödemesi tóra, hogy a természet nyújtotta csendben pihenjen, erőt gyűjtsön a mozgalmás másnapokhoz.

Váratlanul hunyt el, 1989. június 27-én, három nappal 80. születésnapja után.

Nem földi javakat, a kultúra kincseit ajánlódta környezetének, melyek, ha hozzáértő, jó kezekbe kerülnek, örökké fognak fényleni.

Kenyeres Dóra és a DÉ szerkesztősége